

Селимъ говорѣше тъй гордо и самоувѣрено, като да не бѣха стигнали руситѣ въ София, като да не бѣше виснала страшна угроза надъ него, надъ семейството му и надъ цѣлото му богатство. И имаше право. Тѣй се владѣеше отлично като военачалникъ, сѣщо и като правовѣренъ, който е повѣрилъ своята сѣдба въ рѣцетѣ на Аллаха. Въ тоя моментъ се усѣщаше особно щастливъ, че извърши великодушно такъвъ голѣмъ мерхаметликъ (добрина). Неясно въ съзнанието му се мѣркаше надежда, че каквото и да се случи въ бѣдащето съ царщината, дори ако дойдатъ руситѣ и въ Брѣстово, него нищо лошо нѣма да врѣхлети, заради милостѣта, която показва днесъ надъ гяуритѣ. Той не бѣше забравилъ, че ако бѣше живъ още, на Стоименъ комитата се дължеше това. И може би вѣрно му шепнѣше подсъзнанието да се не страхува отъ бѣдащето.

Бѣжанцитѣ се обърнаха къмъ Брѣстово, къмъ своитѣ домове и потеглиха здрави и читави. На никого косъмъ отъ главата не падна. Следъ три-четири часа пѣтъ всѣки си пристигна дома и се успокои. Следъ нѣколко дни разбрахме станалото съ бѣжанцитѣ.

Ние и чорбаджи Никови уморени бавно вървѣхме на горе по ледената покривка на поточето, къмъ кулата. Настанала бѣше тишина. Всѣка отронена дума ечеше въ простора като грѣмъ. Чести въздишки се изтрѣгваха изъ наболѣли гърди. Стенания се дочуваха. И поточето стенѣше въ своитѣ ледени окови. Смъртенъ страхъ бѣше ни обзелъ. Настрѣхнали бѣха и дърветата, утрутани съ снѣгъ. Снажни канари зловещо ни изглеждаха. Пустошъ и самотностъ враждебно ни обграждаха.

— Не ще ли е добре, Коле, — продума чорбаджи Нико, — да се промѣкнемъ въ посока къмъ Рилския манастиръ. На тамъ по-рѣдко обикалятъ турци,

— Добре ще е, чорбаджи Нико, — отговори тате, — но все пакъ трѣба да минемъ презъ кулата. Щѣ видимъ — дали нѣма да намѣримъ тамъ още другари. По-голѣма дружина — по-голѣма сигурностъ.